

Ћузи Паризи

**ЈА,
НАСИЛНИК**

По истинитој причи

Превела
Бојана Алексић

■ Laguna ■

САДРЖАЈ

1. Септембар, почиње школа	9
2. Мој улазак у разред	13
3. Први дан школе	19
4. Прва недеља школе: тешко смарање . . .	25
5. Нова професорка.	31
6. Неуспели покушаји	35
7. Који је данас дан?	45
8. Нисам ја <i>човек на свом месту</i>	53
9. Потиснута сећања	57
10. Затишје.	61
11. Мало шале не шкоди	67
12. Лепе и ружне емоције	83
13. Нови термин: вршњачко насиље	91

14. Тренутак истине	99
15. Писмени састав.	107
16. Надрљао сам због воде из акваријума . .	111
17. Другари ми другачије прилазе.	119
<i>О ауторки</i>	127

1.

СЕПТЕМБАР, ПОЧИЊЕ ШКОЛА

Данас је први дан школе и адреналин се пење до звезда. Не волим да учим, али ипак идем у школу из кварта с великим задовољством. Могли бисте да помислите да се радујем што ћу после летњег распуста поново бити са својим школским другарима, али није тако.

Већину њих виђам и током летњих месеци. Играмо се по улицама у нашем крају или их посећујем у њиховим породичним радњама где морају да помажу браћи, родитељима или дедама.

Тако Винћенцо, кога иначе сви зову Вића, *џа-џуљак*, ради у дединој пиљари, некој врсти баракe на углу у Улици Кортиле Мандала.

Ћићо, што значи Буцко, свакога јутра од осам до дванаест и сваког поподнева од пет до седам са оцем обилази улице на бледозеленој веспи 50,

натовареној детерџентима, крпама, метлама и лаворима које продају домаћицама. Његов снимљени глас урла преко разгласа: „*Салветте, тоалетт њаиир, деџерџентии*“, па онда на сицилијанском дијалекту: „*Кофе, мејле, крие за њог*“. Увек исте речи, и тако већ две године.

Заједно са старијим братом, Паоло, *ваљајор*, продаје шверцоване цигарете и петарде свих врста (мали пират, велики пират, динамитара, магнум, црна удовица итд.) по забаченим местима у кварту где не залазе пандури. Сваког јутра, у десет сати, они пажљиво слажу робу на велики, правоугаони картон постављен преко зарђалих гвоздених ногара у облику слова Х које су ко зна где набавили.

И најзад Ђованина, звана *леја* Нела, ради са мајком у једном предузећу за чишћење зграда, укључујући и моју. Тако барем једном недељно, током целог лета, могу да јој се дивим и да ћаскам са њом док пере степениште или гланца дрвене гелендере пастом за високи сјај. Нела је заиста прелепа девојчица са зеленим очима, тамносмеђим локнама и наравно, заносним телом које истиче припијеним хаљинама. Прошлог лета сам први пут приметио шминку на њеним очима, а повремено и на уснама, што је чини још

привлачнијом. Сви дечаци је јуре, али срећом, ја сам њен заштитник. Тешко ономе ко јој досађује! Кружи гласина да је напустила школу. Видећемо.

Тог јутра будилник је почео да звони у 7:15.

Полако се спремам. Школа се налази на неколико корака од моје куће, у Улици Падре Пино Пуљезе, коју ја иначе зовем Пи Пи Пи. Доручкујем уз уобичајену буку: мој најмлађи брат, једногодишњи Салватућо, вришти у наручју наше задихане мајке која покушава да га смири љуљајући га нервозним покретима од којих јој поскакују груди; истовремено, сва црвена од нервирања, она виче Миму, мом другом, деветогодишњем брату да извади све играчке из ранца и да унутра спакује књиге и свеске.

– И не заборавите да ће ваш отац звати по подне, с обзиром да сте ујутру у школи! – Затим открива брадавицу и потискујући бес, гура је Салватућу у уста да га умири. Заиста ми се смучила та сцена!

– Мама, молим те покриј груди! – кажем јој, постиђен. Она се окреће и наставља да носа мог брата не би ли га ућуткала. Сцена која се превише често понавља. Од када се Салватућо родио, моја

мајка је постала нервозна, раздражљива и више никога не слуша.

После доручка идем да се истуширам. Бријем оно мало длачица које су од овога лета почеле да ми ничу на неким деловима лица, изнад горње усне и на зулуфима. Онда се облачим. Фармерке, жута мајица и наравно жуто–црне адидас патике, које ми је отац послао прошле недеље са цедуљом на којој је писало: *Мом човечуљку, зајмо шјмо нишја не сме да ји фали. С љубављу, шјаја.*

Мој отац мисли на све. Баш на све. А у затвору то није баш једноставно, верујте ми. Ипак, он никада ништа не заборавља. Ниједан рођендан, имендан, неки други важан догађај. Хоће да буде редовно обавештаван о свему. Тако нам телефонира свакога јутра или поподнева и ми му причамо како проводимо време.

Мимо не жели увек да разговара с њим. Схватио сам да се стиди што му је отац у затвору. Ја не, зато што знам да је мој тата невин и да ће истина пре или касније изаћи на видело. Наш адвокат управо на томе ради. Мој деда га често посећује са пријатељима и подсећа како су се ствари одвијале, то јест да је мој тата те вечери, после посла, свратио у бар на пиво пре него што се вратио кући.